

Eerbetoon aan de slachtoffers van het autobusongeval in Zwitserland

De **voorzitter** (*voor de staande Kamer*): Dames en heren, nog maar enkele dagen geleden waren we opgelucht omdat we erin geslaagd waren de nodige begrotingsmiddelen te vinden, koesterden we ons in de zachte temperaturen en waren we blij dat de lente schijnbaar in de lucht hing. Het blijven ongetwijfeld moeilijke tijden, maar we durfden toch een zekere lichtheid van gemoed toe te laten.

Dan was er echter de brandstichting in een moskee in Anderlecht, waarbij een vader van vier kinderen het leven liet, een man die ook in zekere zin de spirituele vader was van vele moslims.

En dan was er die dolle chauffeur die net voor het Koninklijk Paleis inreed op een aantal motoragenten van de federale politie. Vaders, levensgezellen, zonen liepen bij die zinloze daad verwondingen op.

En nu is er de totale ontredde, een ongeval dat een vreselijke tol eist: 28 mensen kwamen om het leven, 6 volwassenen en 22 kinderen. Kinderen horen niet dood te gaan en het aantal slachtoffers is ondraaglijk hoog.

Ter plaatse werden de nodige praktische regelingen getroffen en ik wil in de eerste plaats mijn dank betuigen aan alle hulpdiensten uit Wallis en de Zwitserse autoriteiten voor hun efficiënte, snelle en accurate optreden en hun steun. We zullen het onderwijzend personeel, de families en de autoriteiten hier blijven steunen. Het onderzoek zal zijn verloop kennen, zoals dat heet. De media doen hun werk, men zal de oorzaken van het drama trachten te achterhalen, en men zal proberen daaruit lessen te trekken. Een schoolreis draaide uit op een verschrikking. Het leed van de getroffen families is onnoemelijk.

Woorden schieten ook te kort om ons medeleven uit te drukken. Velen onder ons zijn nochtans zelf vader of moeder en zoals alle moeders en vaders in dit land zijn we zwaar aangeslagen en verweesd.

Wanneer een boom in de lente nog door onverwachte vrieskou aangetast wordt, lopen de knoppen schade op en de hele boom lijdt daaronder. Hier heeft het wrede en blinde noodlot jonge levens in de knop gebroken. Ook hun opvoeders werden uit het leven gerukt. Het hele land is in diepe rouw gedompeld.

Enkele uren eerder waren twee klassen en hun leraars net weer naar huis vertrokken, met een koffer vol herinneringen, en ze stonden te popelen om hun vrienden, medeleerlingen en vooral hun ouders in geuren en kleuren over hun reis te vertellen. De anekdotes en verhalen zijn tragedies geworden, de liedjes voor altijd verstomd, het verdriet zal de nabestaanden nooit meer loslaten.

Voor de gebroken levens

Voor de klasfoto met al die verdwenen gezichten

Voor de scholen die in rouw zijn

Voor de gezinnen waar voortaan een plaats leeg blijft

Voor de ouders waaronder personeelsleden van Kamer en Senaat

Voor de meisjes en jongens uit Lommel, Heverlee en elders, voor al die levens die de afgelopen week in ons land werden verwoest, vraag ik u een minuut stilte in acht te nemen.

Eerste minister **Elio Di Rupo**: Ons land beleeft een van zijn donkerste momenten.

Drie maanden na de aanslag in Luik wordt ons land opnieuw zwaar getroffen. Dit is een nationale tragedie.

Sinds het nieuws van het ongeval ons heeft bereikt, weent heel het land. Onze diepste gedachten en ons oprechte medeleven gaan uit naar de slachtoffers en hun zo getroffen families en nabestaanden.

Achtentwintig levens werden bruusk afgebroken: volwassenen die hun job professioneel uitoefenden, toegewijde chauffeurs, leerkrachten, begeleiders en kinderen, kinderen met hun hoofd vol mooie herinneren aan een prachtige schoolreis, zo blij om naar hun ouders te kunnen terugkeren, kinderen op een leeftijd waar zorgeloosheid en onschuld primeren.

Het drama treft ons nog harder, omdat iedereen wel iemand kent die ooit deelnam aan wonderlijke sneeuwvakanties met schoolvrienden of omdat we die mooie momenten zelf hebben beleefd.

De pijn van de families en de nabestaanden is onvoorstelbaar. Je partner, vader of moeder verliezen is een deel van jezelf verliezen. Je kind verliezen is jezelf volledig verliezen.

Al die ouders wilden een betere wereld voor hun kinderen maar hun wereld is ingestort. We moeten het antwoord schuldig blijven op die kwellende vraag: 'Waarom mijn kind? Waarom mijn man? Waarom mijn vrouw?'

We zijn verbijsterd door het noodlot dat deze families heeft getroffen. Hun verdriet is het onze geworden. Allemaal zijn we solidair met de nabestaanden en willen we hun troost bieden, maar we voelen ons machteloos omdat er geen woorden zijn om zulk ondraaglijk leed te verzachten.

Het is met immens verdriet en enorme emotie dat de regeringsleden hun deelneming aan de families betuigen. Onze gedachten gaan ook uit naar de slachtoffers in de ziekenhuizen en naar hun naasten. We wensen hun een spoedig herstel toe.

We willen ook onze uitdrukkelijke steun betuigen aan de scholen in Lommel en Heverlee, aan de leerlingen en de leraars en aan alle inwoners van de in hun hart getroffen gemeenten.

Het is de absolute prioriteit van de regering om begeleiding en steun te geven aan de families en de naasten.

De ministers Steven Vanackere en Pieter De Crem, minister-president Kris Peeters en ikzelf zijn gisteren naar Zwitserland gereisd. Wij hebben de families ontmoet en namens alle burgers van het land onze steun betuigd. Wij hebben tevens onze acties gecoördineerd met de Zwitserse autoriteiten.

De regering prijst het werk van de Zwitserse politiediensten, medische hulpdiensten en brandweer. De regering dankt ook de autoriteiten van het kanton Wallis en de Zwitserse federale overheid voor de voortreffelijke manier waarop zij hulp hebben verleend.

Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ons verdriet is onpeilbaar. Het hele land rouwt om deze kinderen.

Grootouders, ouders, kinderen, Vlamingen, Walen en Brusselaars, wij staan samen in dit onbeschrijflijk verdriet. Wij leven allemaal mee met de families. De nationale verbondenheid is enorm.

Morgen, 16 maart 2012, zal er een dag van nationale rouw plaatsvinden.

We vragen de bevolking morgen om 11 uur een minuut stilte in acht te nemen. Alle vlaggen in het land zullen halfstok hangen. Het hele land zal hulde brengen aan de slachtoffers van dit vreselijke drama, wier levensdraad al te vroeg werd afgesneden. Ze blijven voor altijd in ons hart en in onze herinnering.

Wij zullen jullie nooit vergeten.

De Kamer neemt staande een minuut stilte in acht.